

S

yn. akt: I C 172/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Rybarczyk
Protokolant:	sekretarz sądowy Kamila Wenskowska

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2021 r. w Bydgoszczy

sprawy z powództwa (...) **Bank Spółka Akcyjna w W.**

przeciwko B. A.

o zapłatę

Zasądza od pozwanego B. A. na rzecz powoda (...) Bank Spółki Akcyjnej w W. kwotę 145.552,37 złoteo (sto czterdzieści pięć tysięcy pięćset pięćdziesiąt dwa złote 37/100) wraz z odsetkami ustawowymi na opóźnienie od dnia 8 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty;

Zasądza od pozwanego B. A. na rzecz powoda (...) Bank Spółki Akcyjnej w W. kwotę 12.677 złotych (dwanaście tysięcy sześćset siedemdziesiąt siedem złotych) wraz z odsetkami ustawowymi na opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

SSO Wojciech Rybarczyk

Sygn. akt I C 172/20

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego B. K. kwoty 145.552,37 zł, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów sądowych w wysokości 1.820 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

W uzasadnieniu wyjaśniono, że w dniu 15 stycznia 2018r. pozwany oraz powód zwarli umowę pożyczki nr (...). Na jej podstawie pozwany był zobowiązany m.in. do terminowej spłaty określonej sumy pieniężnej na rzecz powoda. Powód nadto wskazał, iż w związku z nienależytym wykonywaniem przedmiotowego zobowiązania (brak terminowego regulowania wpłat), powstałe zadłużenie w dniu 10 grudnia 2019r. zostało postawione w stan pełnej wymagalności. W konsekwencji powyższego, pismem z dnia 11 grudnia 2019r. pozwany został wezwany do spłaty wymagalnego zadłużenia pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Powód stwierdził, że w/w wezwanie nie odniosło oczekiwanego skutku, co powodowało skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego.

W dniu 11 sierpnia 2020r. odpis pozwu został dwukrotnie awizowany na adres pozwanego tj. ul. (...), (...)-(...) G.. Przesyłka nie została podjęta w terminie./k. 47-48/

Pismem z dnia 27 sierpnia 2020r. do sprawy swój udział zgłosił pełnomocnik procesowy pozwanego. Wskazano również, że w treści pozwu został podany nieprawidłowy adres pozwanego, który obecnie zamieszkuje pod adresem: (...) W., M. 43. W piśmie tym, pełnomocnika pozwanego domagał się również oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego z odsetkami według norm przepisanych, w tym opłaty od pełnomocnictwa w wysokości 34 zł.

W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanego zasygnalizował, że pozwany drogą telefoniczną uzyskał informację, że przesyłka sądowa dotycząca niniejszej sprawy została nadana przez Sąd na nieaktualny adres pozwanego (ul. (...), (...)-(...) G.). Pozwany zakwestionował również roszczenie powoda zarówno co do zasady, jak i wysokości. Jego zdaniem powołany przez powoda materiał dowodowy nie daje podstaw do stwierdzenia istnienia i wysokości wierzytelności, a to powinno prowadzić do oddalenia powództwa.

Kontynuując, strona pozwana stwierdziła, że Bank nie udowodnił także, że w związku z umową kredytu pozwanemu zostały przekazane jakiegokolwiek środki. Pozwany zakwestionował również wymagalność roszczenia powoda uznając jednocześnie, że jest ono przedwczesne. W jego ocenie, Bank nie dopełnił ciężących na nim wymogów uregulowanych w art. 75 i 75c ustawy Prawo bankowe.

Dalej, pozwany zwrócił uwagę, że wysokość dochodzonego pozwanym żądania nie została wykazana- szczególnie w zakresie zastrzeżonych kosztów pozaodsetkowych (prowizji). Pozwany stał przy tym na stanowisku, że postanowienia dotyczące prowizji są abuzywne i na podstawie art. 385¹ par. 1 k.c. nie wiążą go, ponieważ nie zostały z nim indywidualnie uzgodnione.

Swoje stanowisko procesowe pozwany powtórzył w odpowiedzi na pozew z dnia 27 października 2020r., w której dodatkowo stwierdził, że powód nie przedłożył potwierdzenia przelewu kwoty kapitału pożyczki na rzecz pozwanego, ani też dowodu na spłatę kwot kredytów wcześniejszych rzekomych zobowiązań pozwanego. Z tej przyczyny pozwany uznał, że w okolicznościach tej sprawy nie można mówić o skutecznie zawartej umowie pożyczki. W jego ocenie powód nie zdołał również wykazać umocowania osoby, której podpis znajduje się pod oświadczeniem o wypowiedzeniu umowy, jak również pod wezwaniami.

Na podstawie decyzji Kierownika Urzędu Stanu Cywilnego w G. z dnia 24 sierpnia 2018r. pozwany zmienił swoje nazwisko na (...). /k. 55/

W dalszym toku procesu strony nie zmieniły swoich dotychczasowych stanowisk w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 stycznia 2018r. pozwany zawarł z powodowym Bankiem umowę o kredyt konsolidacyjny nr (...) na kwotę 147.066,98 zł. Kredyt był przeznaczony na potrzeby konsumpcyjne kredytobiorcy w wysokości 90.000 zł, a także na spłatę innych zobowiązań kredytowych oraz kosztów uzyskania kredytu. W umowie strony zgodnie uzgodniły, iż kredyt będzie spłacany przez pozwanego wraz z należnymi odsetkami umownymi w 144 równych ratach kapitałowo-odsetkowych. (par. 1 umowy)

Kredyt był oprocentowany według zmiennej stopy procentowej, która w całym okresie kredytowania stanowiła sumę stawki referencyjnej WIBOR 3M i marży w wysokości 8.27 punktów procentowych, stałej w trakcie trwania umowy. Na dzień zawarcia umowy oprocentowanie kredytu wynosiło 9.99 % w stosunku rocznym (par. 2 umowy). Roczna rzeczywista stopa oprocentowania ((...)) na dzień zawarcia umowy wynosiła 14.33 % (par.4 ust. 4 umowy).

W paragrafie 4 ust. 2 umowy wskazano, że całkowita kwota do zapłaty przez kredytobiorcę na dzień zawarcia umowy wynosi 252.950,55 zł.

Zasady i terminy spłat zobowiązania kredytowego były uregulowane w paragrafie 5 umowy. Zgodnie z jego ustępem 1, pozwany był zobowiązany do spłaty rat kapitałowo- odsetkowych w terminach i wysokościach określonych w harmonogramie spłat.

Zgodnie z paragrafem 8 ust.2 Bank miał prawo wypowiedzieć umowę w przypadku m.in. braku terminowej spłaty zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu.

W przypadku braku terminowego regulowania należności kredytowych, lub dokonania spłaty w niepełnej wysokości, stwierdzoną zaległość w płatności określano jako zadłużenie przeterminowane poczynając od dnia następnego po terminie spłaty wynikającym z umowy. O powstaniu zadłużenia przeterminowanego bank informował kredytobiorcę a także pozostałe osoby będące dłużnikami banku z tytułu prawnego zabezpieczenia spłaty kredytu w pierwszej kolejności poprzez wiadomość wysłaną drogą elektroniczną oraz przez kontakt telefoniczny z kredytobiorcą. Bank ponadto zobowiązany był do wysyłania monitów pisemnych. Pierwszy monit był wysyłany nie wcześniej niż w drugim dniu występowania zadłużenia przeterminowanego. W sytuacji, gdy zadłużenie przeterminowane nie zostało uregulowane, powodowy bank mógł wysłać kolejny monit, nie wcześniej niż w 31 dniu występowania zadłużenia przeterminowanego. W przypadku dalszego braku spłaty, nie wcześniej niż w 60 dniu występowania zadłużenia przeterminowanego, bank był uprawniony wysłać kolejny monit. W sytuacji nieuregulowania zadłużenia, pomimo działań podjętych przez bank, miał on prawo wypowiedzieć umowę i po upływie okresu wypowiedzenia, w sytuacji dalszego występowania zadłużenia przeterminowanego wystąpić na drogę sądową celem uzyskania tytułu wykonawczego, na podstawie którego nastąpiłoby wszczęcie egzekucji komorniczej wobec kredytobiorcy.

W umowie postanowiono również, że jej wypowiedzenie poprzedzone będzie wezwaniem do zapłaty przewidzianym w art. 75 c ustawy Prawo bankowe, tj. wezwaniem kredytobiorcy do dokonania spłaty zaległości w terminie 14 dni roboczych od daty otrzymania wezwania, w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielania kredytu albo w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej. Jeżeli należności nie zostałyby uregulowane w całości w wyznaczonym terminie, jak również w sytuacji, w której złożony przez kredytobiorcę wniosek o restrukturyzację zadłużenia zostałby odrzucony- bank miał prawo wypowiedzieć umowę. (par. 7 ust. 1 umowy) W przypadku powstania zadłużenia przeterminowanego bank był również uprawniony do naliczania odsetek od zadłużenia przeterminowanego. (par. 7 ust. 1 lit. a)

W paragrafie 9 ust. 2 pkt 1 umowy kredytowej, pozwany był zobowiązany do informowania Banku o każdej zmianie danych osobowych w tym: adresu zamieszkania, korespondencyjnego lub zameldowania. W części pierwszej umowy dotyczącej „danych klienta” jako adres korespondencyjny i adres zamieszkania pozwanego wskazano miejscowość G. (89-520) ul. (...). Ten adres począwszy od 22 kwietnia 1991r. do 31 lipca 2019r. stanowił stałe miejsce pobytu pozwanego.

W myśl paragrafu 11 ust. 2 umowy kredytowej, skutek doręczenia wywoływało doręczenie pisma w taki sposób, żeby kredytobiorca mógł się zapoznać z jego treścią. W szczególności doręczenie mogło wywołać powyższy skutek w przypadku odmowy przyjęcia pisma przez kredytobiorcę, dwukrotnej adnotacji poczty „nie podjęto w terminie” (awizo) oraz doręczenie pisma dorosłemu domownikowi.

Powód zgodnie z podpisaną przez pozwanego dyspozycją uruchomienia kredytu nr (...) z dnia 15 stycznia 2018r. dokonał wypłaty kredytu na rachunek pozwanego.

Dowód: umowa o kredyt konsolidacyjny nr (...), k. 17-22; dyspozycja uruchomienia kredytu, k. 81; oświadczenie o odstąpieniu od umowy o kredyt, k. 82; oświadczenie o numerach rachunków i wysokości rat, k. 83; historia rachunku kredytowego, k. 84-84v; zaświadczenie systemu (...) -SAD, k. 3,183.

Pozwany nie wykonywał w sposób należyty swojego zobowiązania- nie regulował terminowo wpłat. Powyższe skutkowało naruszeniem postanowień umowy i postawieniem w dniu 10 grudnia 2019r. stwierdzonego zadłużenia w stan pełnej wymagalności.

W celu wyegzekwowania przysługującej powodowi wierzytelności, Bank w pierwszej kolejności w dniu 6 września 2019r. skierował do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty 3.530,75 zł. W tym piśmie Bank pouczył kredytobiorcę o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania pisma wniosku o restrukturyzację zadłużenia na podstawie uprawnień wskazanych w art. 75c Ustawy Prawo bankowe. Poinformowano go również, że w przypadku nieskorzystania z w/w uprawnień, umowa zostanie wypowiedziana, co zaktualizuje obowiązek uregulowania zobowiązań wynikających z umowy do końca okresu wypowiedzenia.

Pismo zawierające w/w wezwanie zostało wysłane na adres wskazany w umowie tj. ul. (...), (...)-(...) G.. Korespondencja została zwrócona powodowi z adnotacją na kopercie: „Adresat wyprowadził się. Adres nieznan. 11.09.2019r.”

Pozwany na żadnym etapie obowiązywania umowy nie poinformował powoda o zmianie swojego adresu zamieszkania oraz korespondencyjnego.

/okoliczność bezsporna/ a nadto: ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 6 września 2019r., wraz z potwierdzeniem nadania, k. 23-26.

Pismem z dnia 15 października 2019r. powód wypowiedział pozwanemu umowę o kredyt konsolidacyjny nr (...). Bank wezwał jednocześnie kredytobiorcę do zapłaty kwoty 5.312,20 zł. Pozwany został również pouczony, że jeżeli w okresie wypowiedzenia zostanie dokonana całkowita spłata zadłużenia przeterminowanego, wypowiedzenie stanie się nieskuteczne i umowa będzie kontynuowana na dotychczasowych warunkach. Brak zapłaty lub dokonanie zapłaty w niepełnej wysokości miał skutkować rozwiązaniem umowy wraz z upływem okresu wypowiedzenia, a całość zobowiązania postawiona w stan wymagalności.

Powyższe pismo również zostało zwrócone powodowi. Powód podjął ponowną próbę jego doręczenia, co nie odniosło skutku.

Dowód: pismo z dnia 15 października 2019r., wraz z potwierdzeniem nadania, k. 27-29; potwierdzenie odbioru, k. 30.

W dniu 11 grudnia 2019r. powodowy Bank skierował do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Wezwanie to również okazało się bezskuteczne.

Wszystkie kierowane do powoda pisma upominawcze powód wysyłał na adres pozwanego wskazany w umowie o kredyt konsolidacyjny.

Dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 11 grudnia 2019r., wraz z potwierdzeniem nadania, k. 31-33.

Na dzień 8 stycznia 2020r. pozwany względem powoda posiadał zadłużenie w wysokości 145.552,37 zł. na którą składały się następujące należności:

- niespłacony kapitał- 137.377,90 zł;

- odsetki umowne- 6.542,70 zł;

- odsetki umowne za opóźnienie- 1.631,77 zł.

Od 8 stycznia 2020r. powód zaczął również naliczać dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty zadłużenia przeterminowanego tj. kwoty 145.552,37 zł.

Dowód: wyciąg z (...) Bank S.A. z dnia 8 stycznia 2020r., k. 12; historia rachunku kredytowego, k. 84-84v; prognozowany harmonogram spłaty kredytu, k. 89-90v; historia rachunku kredytowego, k. 91-92v; historia szczegółowa rachunku kredytowego, k. 93-109v.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie w/w dokumentów, które były przejrzyste, jasne oraz sporządzone przez kompetentne do ich wydania podmioty. Ich wiarygodność nie była ponadto kwestionowana przez strony procesu, a Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Sąd zważył co następuje:

Powód domagał się zapłaty kwoty 145.552,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Swoje roszczenie powód wywodził z faktu nienależytego wykonania przez pozwanego umowy o kredyt konsolidacyjny nr (...) z dnia 15 stycznia 2018r. Pozwany forsując swoją linię obrony utrzymywał natomiast, że Bank nie wykazał swojego roszczenia zarówno co do zasady, jak i wysokości. Twierdził również, iż wywiedzione przeciwko niemu żądanie zapłaty jest przedwczesne, a także że Bank nie udowodnił spełnienia względem kredytobiorcy wymogów wskazanych w art. 75 i 75c ustawy Prawo bankowe. Pozwany utrzymywał także, że wezwanie do zapłaty oraz wypowiedzenie umowy kredytowej wysłano na nieprawidłowy adres. Powyższe zdaniem strony pozwanej oznacza, że oświadczenie o wypowiedzeniu umowy nie wywołało skutku.

Wobec powyższego, kluczowe dla niniejszego rozstrzygnięcia było ustalenie, czy powód (wierzyciel) przeprowadził względem pozwanego (dłużnika) postępowanie upominawcze prowadzące do wypowiedzenia umowy kredytowej w sposób zgodny z procedurą przewidzianą w art. 75c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2187 ze zm.), co uzasadniałoby stwierdzenie, że przedmiotowe zobowiązanie zostało wypowiedziane w sposób prawidłowy, a wskazana pozwem kwota postawiona w stan wymagalności. Istotne było również ustalenie, czy poza dopełnieniem w/w procedur, pisma kierowane do powoda zostały mu skutecznie doręczone.

Stosunek łączy strony procesu dotyczył umowy kredytowej. Zgodnie z art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji. Ustawowym wymogiem umowy jest określenie zasad i terminu spłaty, wysokości oprocentowania i warunków jego zmiany, warunków rozwiązania umowy. W przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu bank może wypowiedzieć umowę. Umowa ma charakter wzajemny w rozumieniu art. 478 § 2 k.c. Ekwiwalentem świadczenia banku, polegającego na oddaniu do dyspozycji na czas oznaczony określonej kwoty pieniężnej, jest zapłata odsetek i prowizji, niezależna od obowiązku zwrotu wykorzystanego kredytu.

Zgodnie natomiast z treścią art. 354 § 1 k.c. dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno - gospodarczemu oraz zasadom współzycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom.

Dokonując oceny zebranych dowodów oraz oceny prawnej Sąd uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Nie ulega wątpliwości, że pozwany zawarł w dniu 15 stycznia 2018r. r. z powodowym bankiem umowę kredytu konsolidacyjnego, jednocześnie zobowiązując się do regulowania kolejnych rat kapitałowo-odsetkowych. Pozwany spłacił swoje zadłużenie jedynie w niewielkiej części. Nie wywiązywał się on z postanowień zawartej umowy i nie dokonywał płatności w ustalonych kwotach i terminach. Wobec zaprzestania terminowego regulowania zadłużenia, powodowy bank wypowiedział przedmiotową umowę kredytową. Jak wykazało postępowanie dowodowe, powód wzywał pozwanego do dobrowolnej zapłaty wymagalnego zadłużenia, jednak do zaspokojenia powoda nie doszło. Bank pouczał pozwanego również o prawie restrukturyzacji jego zadłużenia.

Analizując okoliczności tej sprawy, Sąd doszedł do przekonania, iż pomimo licznie podnoszonych zarzutów strony pozwanej, nie zdołała ona skutecznie podważyć przysługujących Bankowi roszczeń.

Po pierwsze- wbrew twierdzeniom strony pozwanej- powód wykazał istnienie wierzytelności, jak również jej wysokość. Dokumenty, mające charakter dokumentów prywatnych, przedstawione przez powoda, nie budziły

wątpliwości Sądu. Nie było powodów, aby uznać wskazane w nich kwoty za niezasadne. Nie sposób również przyjąć, że samo kwestionowanie przez stronę pozwaną wynikających z nich kwot świadczy o utracie ich waloru dowodowego. Pozwany podważając wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia, nie wskazał jednocześnie na jakiegokolwiek nieprawidłowości w przedstawionych przez powoda dokumentach, jak również nie przedstawiła żadnego dowodu przeciwnego. Należy podkreślić, że do akt sprawy zostały załączone dokumenty potwierdzające wysokość zobowiązania pozwanego. Powód załączył do pozwu: odpisy umowy zawartej z pozwanym, wyciąg z Ksiąg Banku, wypowiedzenie umowy kredytu, wezwania do zapłaty, wraz z potwierdzeniem nadania tych pism, a także historię rachunku kredytowego. Dowody te w sposób jasny przedstawiają wpłaty dokonywane przez pozwanego oraz zaległości w tych wpłatach, a także terminy i wysokość naliczanych odsetek.

Sąd zważył, iż w procesie cywilnym ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania i to one są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). W myśl ogólnych zasad procesowych, to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (por. wyrok SN z dnia 19 grudnia 1997 r., II CKN 531/97, LEX nr 496544), a na stronie pozwanej spoczywa obowiązek wykazania, że powodowi jego żądanie nie przysługuje (por. wyrok SN z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06). Innymi słowy ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo (żąda czegoś od innej osoby) obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu (czyli neguje uprawnienie żądającego) obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje.

Przyjąć zatem należało, że co do zasady to na pozwanym, jako stronie zaprzeczającej istnieniu i wysokości zadłużenia z tytułu kredytu spoczywał ciężar udowodnienia, że zadłużenie jest innej wysokości niż wskazywanej przez stronę powodową lub, że w ogóle go nie ma. To strona pozwana wywodzi bowiem skutki prawne z częściowego lub całościowego zwrotu kredytu w postaci wygaśnięcia zobowiązania w odpowiednim zakresie, a więc to ją obciążał ciężar wykazania tego faktu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 czerwca 1999 r. w sprawie II CKN 390/98). Strona pozwana kwestionując wysokość zobowiązania nie wskazała natomiast na jakiegokolwiek okoliczności mogące podważyć prawidłowość przedstawionych przez powoda zestawień, czy też na nieprawidłowości w sposobie naliczania odsetek i zaliczania wpłat na poczet zadłużenia.

Sąd nie podzielił również podnoszonych przez stronę pozwaną zarzutów dotyczących braku wypłaty środków wynikających z umowy kredytu, braku umocowania osoby podpisanej pod kierowanymi do pozwanego pismach upominawczych i wypowiadającego umowę, a także w zakresie rzekomej abuzywności pobranej przez Bank prowizji. W tym zakresie Sąd w pełni podzielił argumentację strony powodowej wyrażoną w piśmie procesowym z dnia 9 listopada 2020r./k. 70 i nast./

W zakresie doręczenia pozwanemu pisma zawierającego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z dnia 15 października 2019r. Sąd zwraca uwagę na treść art. 61 par. 1 k.c. Zgodnie z tym przepisem oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Odwołanie takiego oświadczenia jest skuteczne, jeżeli doszło jednocześnie z tym oświadczeniem lub wcześniej. W myśl paragrafu 11 ust. 2 umowy kredytowej, skutek doręczenia wywołuje doręczenie pisma w taki sposób, żeby kredytobiorca mógł się zapoznać z jego treścią. W szczególności doręczenie może wywołać powyższy skutek w przypadku odmowy przyjęcia pisma przez kredytobiorcę, dwukrotnej adnotacji poczty „nie podjęto w terminie” (awizo) oraz doręczenie pisma dorosłemu domownikowi. Również w orzecznictwie zgodnie podnosi się, że z punktu widzenia skuteczności oświadczenia woli nieistotne jest to, czy i kiedy adresat zapoznał się z jego treścią. Wystarczające jest, że oświadczenie takie doszło do niego w sposób stwarzający mu realną możliwość zapoznania się z treścią oświadczenia. Dla prawidłowego stosowania art. 61 k.c. nie wymaga się zatem badania, czy adresat rzeczywiście zapoznał się z oświadczeniem woli, ale weryfikuje się, czy istniała taka możliwość (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2010r., II PK 295/09). Co więcej, oświadczenie woli uznaje się za skutecznie złożone również wtedy, gdy adresat, mogąc się zapoznać z jego treścią, celowo tego nie uczynił (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 1995r. I PRN 2/95), odmówił zapoznania się z nim (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 1998r. I PKN 501/97)

lub z własnej woli nie podjął przesyłki pocztowej zawierającej to oświadczenie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 1996r. I PKN 36/96).

Pozwany jako adres korespondencyjny i adres zamieszkania wskazał miejscowość G. (89-520) ul. (...). Ten adres poczynawszy od 22 kwietnia 1991 do 31 lipca 2019r. stanowił stałe miejsce jego pobytu. Pozwany nie poinformował powodowego Banku o zmianie w/w adresu. Pierwsze pismo skierowane do pozwanego w związku z powstaniem zadłużenia przeterminowanego zostało do niego nadane na w/w adres w dniu 6 września 2019r., a więc na ponad miesiąc po dniu wymeldowania się pozwanego z dotychczasowego miejsca pobytu. Mimo, że brak jest bezpośredniego dowodu wskazującego na celowe działania pozwanego, zmierzające do udaremnienia skutecznego doręczenia jemu pism od powodowego Banku, to takiej hipotezy nie sposób jednoznacznie wykluczyć.

Na podstawie ujawnionego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił, iż powód nadał do pozwanego pismo zawierające oświadczenie o wypowiedzeniu umowy z dnia 15 października 2019r. na jego adres korespondencyjny, wskazany w przedmiotowej umowie kredytu. Następnie powodowy Bank otrzymał dokument zwrotnego potwierdzenia odbioru z dwukrotną adnotacją „nie podjęto w terminie” (awizo). W tym miejscu warto powtórzyć, że pozwany mimo ciążącego na nim obowiązku, nie poinformował powoda o zmianie swojego miejsca zamieszkania, ani o zmianie adresu korespondencyjnego. Z tej przyczyny Bank słusznie uznał, że na podstawie par. 11 ust.2 umowy powyższa korespondencja została kredytobiorcy skutecznie doręczona.

Sąd zważył również, że podnoszony przez pozwanego zarzut braku skutecznego doręczenia mu pism kierowanych od Banku jest wysoce wątpliwy i nieuzasadniony. Nie ulega wątpliwości, że każde z adresowanych do pozwanego pism były następnie zwracane powodowi z adnotacją: „zwrot, nie podjęto w terminie” albo „adresat wyprowadził się, adres nieznan”. Informację o wyprowadzce pozwanego z dotychczasowego miejsca zamieszkania musiała niewątpliwie pochodzić od osoby zorientowanej o tym fakcie. Można zatem przypuszczać, że pozwany mając świadomość przysługujących pozwanemu roszczeń z tytułu umowy kredytu, prawdopodobnie przy wsparciu innych osób, wiedział o wszystkich podejmowanych przeciwko niemu działaniach Banku, w tym w zakresie wypowiedzenia przedmiotowej umowy. W okolicznościach tej konkretnej sprawy, nie byłoby zatem przesadą stwierdzenie, że pozwany celowo nie odbierał adresowanych do niego przesyłek- czy to osobiście, czy za pośrednictwem dorosłego domownika.

Dodać również trzeba, że odpis pozwu wraz z załącznikami został wysłany pozwanemu na adres wskazany przez powoda- ten sam, na który Bank kierował do pozwanego pisma wzywające do zapłaty. Pozwany nie podjął w terminie tej korespondencji. Zastanawiający jest zatem fakt, że mimo braku skutecznego doręczenia odpisu pozwu pozwanemu- zatem braku realnej możliwości zapoznania się z treścią żądań powodowego Banku-, pełnomocnik pozwanego pismem z dnia 27 sierpnia 2020r. zgłosił swój udział w sprawie. Zgłoszenie to nastąpiło na 4 dni przed upływem terminu do skutecznego podjęcia dwukrotnie awizowanej pozwanemu przesyłki sądowej. Co więcej, ze skierowanego przez pełnomocnika pozwanego pisma wynika, iż radca prawny był bardzo dobrze zorientowany w zakresie treści roszczeń powoda, do których się szczegółowo odniósł. W tym stanie sprawy jako uzasadnioną należy przyjąć teorię, że pozwany doskonale wiedział o roszczeniach Banku, również na etapie wszczętego przez niego postępowania upominawczego.

Na uwzględnienie nie zasługiwał również zarzut pozwanego dotyczący braku wszczęcia przez powoda procedury przewidzianej trybem art. 75c ustawy – Prawo bankowe. W świetle art. 75c ustawy – Prawo bankowe warunkiem skuteczności oświadczenia banku o wypowiedzeniu umowy kredytu jest uprzednie wezwanie kredytobiorcy do zapłaty i zaoferowanie mu możliwości złożenia wniosku restrukturyzacyjnego. Dopiero bezskuteczny upływ terminów, o których mowa w art. 75c ust. 1 ustawy – Prawo bankowe albo odrzucenie wniosku restrukturyzacyjnego upoważnia bank do wypowiedzenia umowy. Podkreślić należy, że powód wykazał, iż skutecznie wezwał pozwanego do spłaty zaległego zadłużenia bądź złożenia wniosku restrukturyzacyjnego. Pismem z dnia z dnia 6 września 2019r. powód skierował do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty 3.530,75 zł. W tym piśmie Bank pouczył kredytobiorcę o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania pisma wniosku o restrukturyzację zadłużenia na podstawie uprawnień wskazanych w art. 75c Ustawy Prawo bankowe. Poinformowano go również, że w przypadku nieskorzystania z w/w uprawnień, umowa zostanie wypowiedziana, co zaktualizuje obowiązek uregulowania zobowiązań wynikających z umowy do końca okresu wypowiedzenia. W/w pismo zostało

wysłane na adres korespondencyjny pozwanego wskazany w umowie. Nadanie pisma w placówce pocztowej oznacza przyjęcie domniemania faktycznego, że pismo dotarło do adresata. Domniemanie to jest uzasadnione obserwacją powszechnie występujących faktów, to znaczy zazwyczaj jest tak, że nadanie pisma oznacza co najmniej możliwość zapoznania się adresata z jego treścią (art. 61 § 1 k.c.) W takiej sytuacji pozwany był związany dowodem przeciwnym, mającym na celu wykazanie wątpliwości w zakresie domniemania faktycznego.

Powód wykazał zatem, że przed wypowiedzeniem umowy kredytu przeprowadził postępowanie upominawcze przy wyczerpaniu procedury określonej w art. 75c ustawy – Prawo bankowe i skutecznie doręczył pozwanemu przedmiotowe wezwanie do zapłaty z pouczeniem o możliwości wdrożenia postępowania restrukturyzacyjnego, a następnie skutecznie wypowiedział pozwanemu przedmiotową umowę kredytu.

Zgodnie z postanowieniami łączącej strony umowy w przypadku braku terminowej spłaty należności z tytułu umowy kredytu bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy kredytu, z zachowaniem okresu wypowiedzenia, w przypadku m.in. braku spłaty kwot kredytu w terminie ich wymagalności. Powód był więc uprawniony do wypowiedzenia przedmiotowej umowy, w sytuacji gdy pozwany nie wywiązywał się z jej postanowień. Wbrew twierdzeniom strony pozwanej powód wykazał również, że nastąpiły przesłanki do wypowiedzenia przedmiotowej umowy kredytu, bowiem z przedłożonych przez niego dokumentów wynika, że pozwany nie dotrzymywał terminów płatności rat.

Bezasadny pozostawał również zarzut pozwanego, co do przedwczesności powództwa. Pismem z dnia 15 października 2019 r. powód wypowiedział pozwanemu przedmiotową umowę kredytu, a pismo to zostało jemu skutecznie doręczone w dniu 28 października 2019r. (data powtórnego awizo). Stwierdzić zatem należy, że powód wypowiedział w sposób prawidłowy umowę kredytu, wobec czego niespłacone dotychczas zobowiązanie zostało postawione w stan wymagalności i tym samym powództwo nie może zostać uznane za przedwczesne.

W związku z powyższym Sąd w pkt 1 wyroku uwzględnił powództwo w całości zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 145.552,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 8 stycznia 2020r. do dnia zapłaty. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu w tym zakresie.

W punkcie 2 wyroku na mocy art. 98 k.p.c. orzekł o kosztach procesu. Na zasądzone koszty procesu składa się uiszczona przez powoda opłata sądowa od pozwu w kwocie 7.277 zł (w której zawiera się opłata uiszczona na etapie elektronicznego postępowania upominawczego), koszty zastępstwa procesowego w wysokości 5.400 zł na mocy § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Wojciech Rybarczyk